

Utom de båda runstenarna i Täby är ytterligare en svensk runsten rest över en man, som har dött *a Langbarðalandi*, nämligen Djulefors-stenen i Södermanland (Sö 65). von Friesen har framhållit, att med *Langbarðaland* i de svenska inskrifterna avses icke Lombardiet i norra Italien utan »den del av Italien, som på 1000-talet lydde under den grekiske kejsaren, d. v. s. Syditalien. Sannolikt hade Holme kommit dit som medlem i väringagardet. Att han kommer dit över Konstantinopel framgår däraf att på stenarna brukas grekernas namn på Syditalien, Longibardia. Grekerna hade vid mitten av 1000-talet en rad hårda strider att utstå mot normanderna i Apulien, och det är sannolikt, att Holme som medlem av den grekiske kejsarens väringagarde tog del i dessa.»

U 133 och 141 äro enligt von Friesen och Brate ristade av Fot.

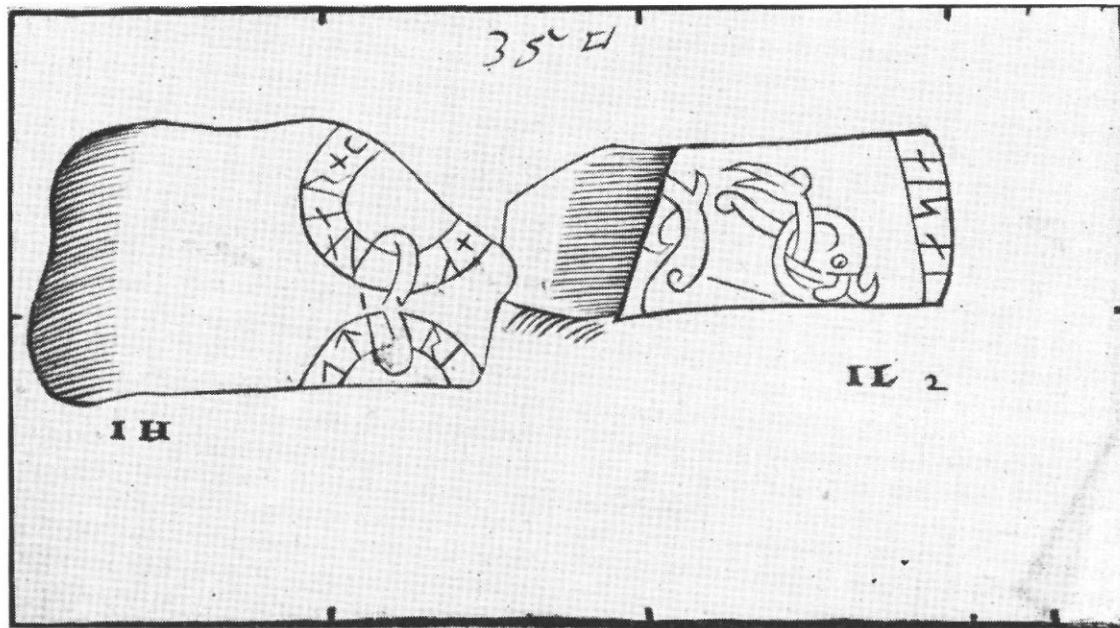

Fig. 121. U 134. Ö. Arninge, Täby sn. Efter B 122.

134. Ö. Arninge, Täby sn.

Pl. 91.

Litteratur: B 122, L 659. J. Hadorph, Resejournal; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 63; UFT h. 10 (1882), s. 198; E. Brate, Anteckningar 1903 (ATA).

Äldre avbildningar: Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 122); Brate foto 1903 (ATA).

I Hadorphs resejournal finns en blyertsanteckning: »NB. I Arninge en Runsten i en spijs, nu för 8 år sedan uthtagen och sätter på backen». Troligen har stenen varit sönderbränd och fallit sönder, då den utsattes för luftens och frostens inverkan. Endast ett par fragment äro kända.

I Peringskiölds *Monumenta* och i *Bautil* finnes ett träsnitt, signerat av Hadorph och Leitz, som innehåller två runstensfragment från Öster Arninge (*Bautil* genom tryckfel: Aninge). Endast det ena finnes numera i behåll, men ena ändan med tre runor är avslagen. Fragmentet är inmurat i källaren, t. v. om dörrposten, strax ovanför marken.

Gråsten. Storlek 0,49×0,38 m. Huruvida de båda styckena ha varit delar av samma runsten, kan ej med säkerhet avgöras.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter B 122):

A: [×k]unar×... sti[r-]

B: [aisa-]

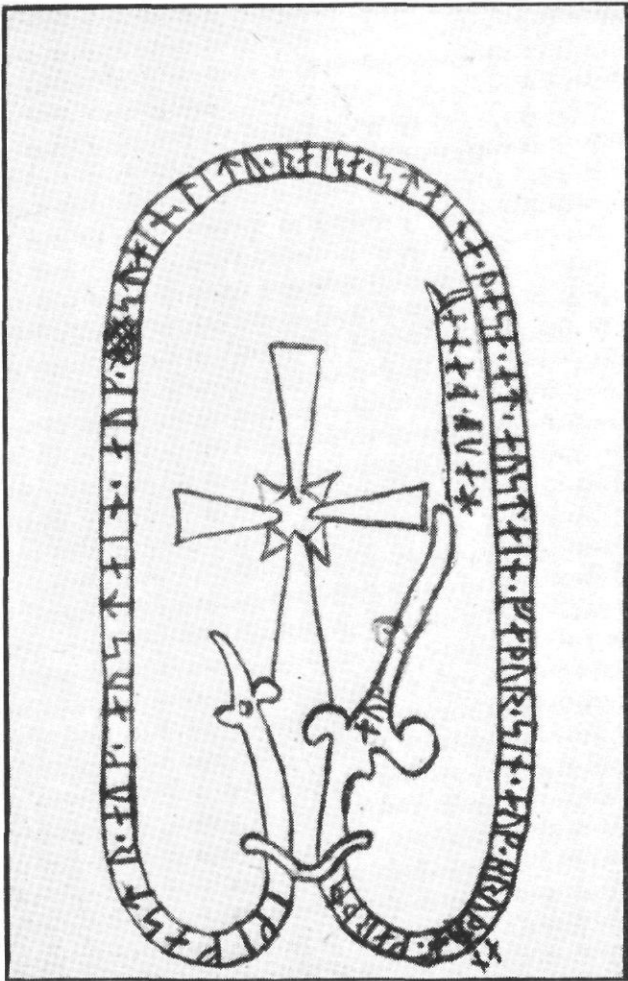

Fig. 122. U 135. Broby, Täby sn.
Efter teckning av Rhezelius.

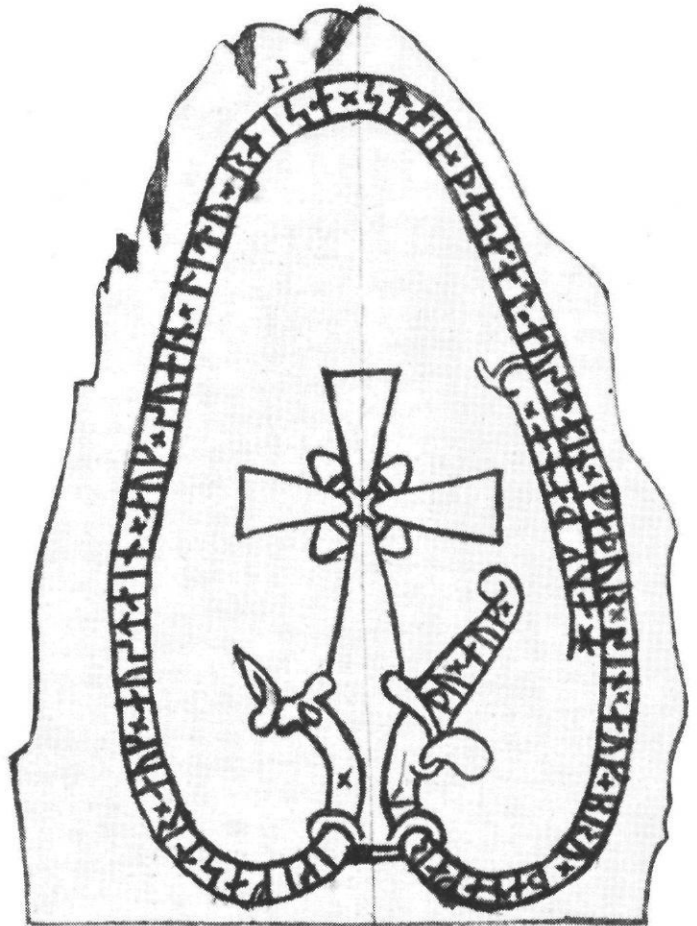

Fig. 123. U 135. Broby, Täby sn.
Efter teckning av Aschaneus.

135. Broby, Täby sn.

Pl. 88, 89.

Litteratur: B 123, L 654, D 2: 15. Joh. Bureus, F a 6 s. 74 n:r 147 (Bureus' egen uppteckning), s. 104 n:r 50 (Aschaneus), s. 142 n:r 36 (Axehiellm), F a 5 n:r 401, F a 1 s. 90, F a 10: 1 n:r 129, F a 13 s. 236, 535, F a 17 bl. 27; M. Aschaneus, F b 18 s. 73, F b 19 bl. 48 a; J. Hadorph, Resejournal; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 61; O. Celsius, SR 2, s. 391 a; C. M. Brandelius, Descriptio Paroeciae Roslagiae Täby (Diss. Ups., pres. E. M. Fant, 1786), s. 26; R. Dybeck, Svenska runurkunder 2, s. 36, ATS 1, s. 172; UFT h. 10 (1882), s. 197; E. Brate, Anteckningar 1902 (ATA); O. von Friesen, Upplands runstenar (1913), s. 32; S. Lindqvist, Jarlabankesläktens minnesmärken (i: Nordiska arkeologmötet 1922), s. 123.

Äldre avbildningar: Rhezelius, teckning (F a 10: 1); Aschaneus, teckning (F b 18); Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 123); Dybeck a. a.; Brate foto 1902 (ATA).

Runstenen står rest på norra sidan av vägen Hagby—Täby, strax Ö om Broby bro. Vägen utgör gräns mellan de närbelägna byarnas ägor, så att marken N om vägen tillhör Såsta (numera stiftelsen Höstsol), marken S därom Broby och Karby. Här skiljer ån mellan Broby på västra sidan och Karby på östra sidan. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Rydboholm». — Runstenen U 135 står visserligen, liksom U 136 och U 137, i Såsta gärde. Det oaktat har den här fått bibehålla sitt traditionella namn, alltifrån Bureus, efter den närmast liggande gården Broby. Denna har ju också fått sitt namn efter den bro, invid vilken runstenen har blivit rest och som omtalas i inskriften. Konsekvensen har då fordrat, att jämväl de båda andra runstenarna vid bron, som ha blivit funna i senare tid (U 136 och U 137), ha blivit uppkallade efter Broby, ehuru även de stå på norra sidan av vägen, sålunda på Såsta ägor.